

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Occupatio animae Jesu Christo crvcifixo devotae.

Leroy, François

Pragae, 1666

Capvt XIII. Cum corde Jesu crucifixi cor suum conju[n]gere, aut
commutare.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-47123](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-47123)

fus sanguinum; ut tecum & in te dolores amem, & sanguine tuo genas meas ac vultum exornem. Deniq; hæc una mihi sit hoc in exilio sollicitudo, ut qualem te in hac cruce, conspicio, talem me tibi exhibere contendam; ut, quoad libebit, amoris meo crucifixo ac vulnerato conformis effecta, sponsæ nomine reperiar non indigna.

P. I. c. 15.

Habes insuper in Stimulo divini amoris, istius Doctoris Seraphici ardentis affectus, quibus acerbissimâ & ignominiosam Christi passionem ambit sibi dari in sponsam, indissolubili nuptiarum vinculo jungendam. Sese enim illam amare ante omnes terræ cœliq; delicias, hanc totis visceribus concupiscere, absq; hac nolle vivere; hanc deniq; esse unicum solatium & desiderium animæ suæ, & plura his paria, quæ facile erit in præsentem transferre tractatum. Ejusdê operæ & rei est, Christum crucifixum in sponsum optare, & passionem ejus in sponsam dilectam assumere: cum neque JESUS crucifixus sine passione sit, neque passio Christi absq; Christo esse possit. Et utraq; istâ figurâ loquendi id ipsum adumbratur, quod contendimus: cum videlicet, qui Christum ardentem amaverit, & intima quadam ratione ei conjungi & copulari voluerit, unâ cum illo crucis ejus dolores atq; ignominiam amanter complecti, & sibi tanquam despondere, debere.

CAPUT XIII.

*Cum corde JESU Crucifixi cor suum conjungere,
aut commutare.*

§. I.

*Exercitatio proposita, autoritate & exemplis ad-
struitur.*

EA

Est hoc etiam suave amoris circa Christum crucifixum exercitium; secundum id, quod fert vulgata paræmia, proprium hoc esse, inter se vehementer amantium, ut cor unum dicantur habere. Atq; inter causas finésve varios à Sanctis Patribus piè excogitados, quamobrem Redemptor noster lanceà militis sibi latus aperiri voluerit, sunt qui hunc etiam commententur; ut nimirum per hanc aperturam Divini lateris, pateret aditus ad cor ejus, liceretque nobis, mysticà quâdam ratione, cor nostrum cordi ejus conjugere, & quasi cor unum è pluribus cordibus efficere. Ita enim disertè, neq; uno loco S. Bonaventura. Quippe parte primâ Stimuli divini amoris de Christo pro nobis vulnerato, loquens: *Præ nimio amore (Inquit) aperuit sibi latus, ut tibi tribuat cor suum.* Ibidemq; ponderat, ut quiddam multum mirabile, quòd *apertio lateris cor cordi conjugat;* cor, inquam, crucifixum amantis, cordi ipsius Christi crucifixi. Et parte tertiâ; *Si bene passionem fueris meditatus, & multum intraveris in latus ejus, citò pervenies ad cor ejus. O felix cor (subdit) quod sic cordi Christi dulciter colligatur!* Ita etiam Ludovicus Blosius endologia quadam ad **JESUM**: *Volusti (ait) charissime mi, mellissimum cor tuum vulnerari propter me. Utinam cor meum lanceà amoris tui profundissimè p[er]s endol. saucies, illudq; sacratissimo cordi tuo unias, ita ut aliud non possim velle, quàm quod tu vis!* Quibus similia idem habet alibi: itémq; Thaulerus & Lanspergius in Pharetra divini Amoris.

Denique nonnullis præsertim sanctis Virginibus, quas in hujus sermonis progressu commemorabimus, fertur id concessum esse divinitus, ut ad ineffabilis familiaritatis indicium, Christus cor suum illis traderet, & vel cor suum divinum cum earum corde commutaret, vel utrumq; cor resolutione mirabili in unum confleret ac confunderet. Quâ rem, si (ut plerumq; in talibus rebus usuvenit) symbolica duntaxat

duntaxat ratione, aut imaginariâ quadam repræsentatione illis contigisse dicamus; magnam quidem indicat divini amoris dulcedinem, & intimæ cujusdam familiaritatis prerogativam, sed nihil præ se fert, quod non facile possit intelligi. Si verò in eo rigore quem verba sonant accipiendum sit; ut nimirum Christus re ipsâ divinum cor suum, suis detractum visceribus alterius pectori indiderit, aut cum alieno sic commutârit, & ipsum cor Christi alienâ jam animâ viveret, & Christus vicissim cor illud, quod alterius fuerit, in sua receptum præcordia, divinâ suâ animâ vegetaret; hoc inquam per sese, & intellectu creditur; difficile, & non modò cum physicis, sed etiam Theologicis rationibus parum consentiens videtur. Dispiciamus tamen id quale sit, & quantum ejusmodi narrationibus deferre, aut non absurdè concedere valeamus.

In primis igitur illud ponimus, quod à nobis modò infirmatum est, ejusmodi cordiû confociationes, commutationes, substitutiones, quas sæpè in vitis præsertim sanctarû feminarum legimus (quamdiu narrationis adjuncta aliud expressè non exigunt) non physicâ aliquâ ratione, sed per visum duntaxat aut speciem quandam imaginariam factas esse. Sic enim permulta tum SS. Prophetis, tum personis Christo specialiter dilectis contigisse scribuntur, quæ non nisi per formas sensibus objectas, aut impressas animo rerum species expertæ sint: quibus tamen in rebus nulla propter fallacia, aut illusio mentis agnoscenda est; cum ad earum imaginum veritatem sufficiat id illis subesse, ad quod exprimendum ac demonstrandum repræsentantur. Quemadmodum in re proposita, ea cordium copulatio, aut inter Christum ejusq; sponsas mutua quasi commutatio, valere potest (ut dicebamus) sive ad eximiam divinæ charitatis vim, dulcèmq; Christi cum anima sibi dilecta consuetudinem ac familiaritatem significandam; sive ad summam in-

ter illos consensionem animorum ac voluntatum testandam aut conciliandam, sive demum ad alium quempiam singularis gratiæ effectum commonstrandum, si præsertim ad ista adijcias, quæ mox suggeram ad rei totius explanationem.

In quem sensum tum illud interpreter, quod de S. Gertrude, B. Magdalena de Pazzis, aliisque in eorum vita scriptum est; eas videlicet ipsum cor Christi loco sui cordis accepisse; tum id nominatim quod de B. Catharina Genuensi proditur: eam aliquando sibi visam esse, admoveri ad pectus Domini JESU, in eoque; conspicere Crucifixi cor, rotum ignitum atque accensum: unde ipsius mens eadem dulcedine divini amoris liquefacta sit, & velut in ipsum dilectum suum resoluta, ut diceret: Jam animam meam & corde meo destituta sum; quia anima mea & cor meum, est ipsa anima, & cor dulcis Amoris mei, hoc est, Christi JESU, in quem illa prorsus immersa erat & transformata. Quæ quidem sic dixisse censenda est, propter eam quam dixi voluntatis suæ cum dilecti sui voluntate consensionem; sic ut per omnia idem ipsa vellet, idemque nollet, quod dilectus; atque ita idem cor, eandemque cum illo animam haberet. Nisi quis forte tam parum cordatus est, ut credat, sanctam illam viduam, non corde modo, sed propria etiam anima destitutam, naturam suam atque essentiam retinere potuisse, aut animæ propriæ absentiam, ab anima Christi suppletam esse.

Insn. l. 2. c. 3.

Vit. B. Magdal. p. 2. c. 8

Vit. c. 2.

L. 2. c. 6.

Quibus consentaneè Seraphinus Razzius in vita Venerabilis sororis Catharinæ Ricciæ; cum illum ejus raptum commemorasset, quo aliquando coram divinissimo Sacramento supplicans, sibi visa fuit rapi in Paradisum, ibique intercedente DEI Matre, sibi ab Christo JESU mutari atque innovari cor, quod pridem ab eo multis precibus contendebat; ut proinde ex eo jam diceret, cor suum non amplius cor Catharinæ, sed Beatæ Virginis appellandum; id deinde explicans ita subjungit: *Quod nos intelligimus per simili-*

Q 92

tu di-

tudinem; sive, quòd accepisset cor simile cordi B. Virginis per imitationem.

§. 2.

Eorum, qua modo allata sunt, specialior quaedam explicatio.

At tamen ad hanc rem paulò luculentius explicandam, illud insuper addere possumus: dum Christus cor suum alicui sponsæ suæ specialiter contradere visus est, plerumque id non esse factum, sine aliqua operatione divina, secundum quam, etiam ratione quadam magis physica, dici possit illi immutatum cor, aut ipsum cor Christi ei singulariter donatum esse. Ad quod duo quædam video potuisse concurrere.

Primum enim id fieri potuit per insignem quandam virium animæ facultatumve immutationem; ita videlicet, ut intellectus atque voluntas hominis, ex specialium seu habituum seu auxiliorum impressione, induerint sensus atque affectus Christiformes, ut jam nihil sentirent, saperent, diligerentve, nisi quod Christus ipse sentiret, saperet, diligeret: quod est habere cor secundum cor Christi, & quodammodo cor suum cum Christi corde commutasse.

l. 1. vit. c. 5.

Atque huc pertinere videtur, quod de S. Virgine Lutgardæ, in hunc modum refert ipsius vitæ scriptor Thomas Cantipratanus: nimirum in quadam cum Christo (ut est incredibilis, divini sponsi cum suis dilectis familiaritas) velut amatoriâ allusione; cum Lutgardis dixisset, *Valo cor tuum Domine*; isque respondisset: *Quin ego potius & cor tuum*; tum verò subjunxisset Lutgardem: *Sit ita, Domine; sit tamen ut cordis tui amorem cordi meo attemperem, & in te cor meum possideam, omni tempore tuâ protectione securum. Facta est igitur (subdit Cantipratanus) ex eo die quaedam permixtio cordium, vel potius unio spiritus creati & increati per gratiâ excellentiam. Deinceps enim Christus ita cordi Virginis habit,*

hæsit, eam communiens, ac protegens, ut nec tentatio carnis, immò ne turpis quidem cogitatio mentem ejus vel temporis puncto infestaret.

Alterum; ut ad id accesserit, etiam humorum habitusq; corporis, & ipsius quoq; temperamenti cordis immutatio intima; & pro ingenita ad affectus humanos naturalesve cupiditates propensione, substituta sit quædam ad sensus motusve Christo crucifixo consentaneos, tanquam naturalis dispositio. Quo modo Magnus Antonius in quadam sua epistola, spiritum sanctum operantem in homine, *Ep. 1. tom. 4. Bibl. PP.* perfecto, etiam ejus corpus immutare asserit, ut jam sit omnino sub potestate spiritus; illius status, quem in resurrectione justorum accepturum est, quodammodo particeps effectum. Et S. Bonaventura agens de quadam ebrietate, *P. 3. sim. c. 6.* spiritali, ex divina in mentem irradiatione procedente, ait: *illam irradiationem tantum abundare in corde, ut etiam in membra corporis redundet, & illa faciat divina clementia arridere:* quæ quidem voce aptissimâ usus est, ad illud membrorum corporis cum intima DEI motione consensum, & quasi responsum significandum. Quod ipsum denique, sed aliâ phrasi, quodam loco expressit S. Catharina Senensis, *Orat. quad.* dicens: vi sanguinis Christi, & igne divinæ charitatis, ita subinde confortari & immutari hominis animum, ut etiam ipsa caro fragilis odorem virtutis sentiat, & corpus unâ cum anima in omni suo exercitio ad DEUM clamare atq; aspirare videatur.

Equidem ut in prægnantibus, aut certâ corporis ægritudine affectis, fieri videmus; ut propter humorum naturalium alterationem, omnino diversa appetant ab ijs, quæ antea solerent appetere: ita videtur divinitus usq; eò immutari posse corporis humani temperatio, ut exutis humanis vitiosisve propensionibus, ad res ac sensus morésve divinos jam quodammodo natum atque aptum sit; ipsumq;

COL

cor hominis ad divini cordis quasi attemperetur indolem, ad eaq; tanquam naturaliter propendeat, ad quæ Christus ipse in vita mortali propenderit. Quod in re ipsa quid est aliud, nisi jam cor Christi induere, aut cor humanum in cor divinum transmutare?

Atq; huic nostræ cogitationi, licet ex ipsa Scriptura phrasi, lucis nonnihil adjungere: nam quemadmodum Sauli, continuo atq; in regem à Samuele unctus est (ut divino Spiritui loqui visum est) *immutavit DEUS cor aliud*; Spiritum nimirum principalem pro rusticis incultisq; moribus, & pro asinas pascendi conquirendive studio, cogitationes ei rege dignas inspirando: è diverso autem Nabuchodonosori regi, ad deprimendos superbos ejus spiritus, divino iudicio *cor ab humano commutatum est, & cor fera datum est ei*; DEO ejus mentem ac phantasiam, immò (ut est prolixius verosimile) ipsam corporis ac cordis temperationem sic immutante, ut (quoad liceret, salvâ humanæ naturæ substantiâ) quidquid hominis esset exuens, belluinos sensus atq; affectus acciperet, ipsâ jam indolis ac naturæ similitudine, ad ferarum partem ac societatem abjectus: Ad eundem modum dici potest dulcis Salvator quodam amoris privilegio, quibusdam sponsis suis divinum cor suum tradere, aut cor cum illis commutare; cum scilicet earum cordibus sua sententia ac mores imprimat, ipsumq; etiam earum corpus occultâ ratione ad hæc ipsa disponit atq; afficit, ut veluti corde jam immutato, non amplius sapiant quæ hominis sunt, sed quæ Christi JESU; in quem etiam sese veluti transformatus esse sentiant, eadem ament, iisdem delectentur; tamq; sit eis difficile, ab ijs quæ DEI & Christi sunt abstrahi, quam ægrè avellitur animalis homo ab innata eorum quæ sensus mulcent atq; oblectant, cupiditate. Atq; de eo qui in hunc modum affectus sit, phrasim Scripturæ secuti merito dicemus: *Cor ejus ab humano commutatum est, & cor divinum datum est ei.* Qv

Quo in genere libens admifero, singulare quidam ac præ cæteris eximium, illi in paucis dilectæ Christi sponsæ Sanctæ Catharinæ Senensi, à Sponso suo concessum fuisse. Ut enim testatur Beatus Raymundus in ejus vita: *Vit. c. 47. a. cum ea Dominum aliquando precaretur, ut ab ea auferret cor proprium, omnemq; propriam voluntatem; visus est Christus latus ejus sinistrum aperire, & ita cor ejus auferre, postq; aliquot dies in idem latus cor aliud splendens inferre, dicens: En filia mea charissima, habes cor meum pro corde tuo:* atque ita latus ejus oclusit, eodem in loco conspicuâ cicatrice permanente, quam Virginis Sodales sese vidisse sæpe testatæ sunt: ne id phantasma tantùm aut visum symbolicum existimaretur fuisse.

Dicamus igitur, etiam physicâ quadam ratione immutatum ei & substitutum cor aliud, quod exinde cor Christi proprium censeret & appellari posset, sive propter illam quâ modò indicavimus, intimæ naturæ cordis illius ad Christi sensus & Crucifixi mores conformationem aut contemperationem, & quandam quasi communionem earum qualitatum, quibus divinum cor ipsius Christi præditum est; sive quo alio diviniore modo, nobis ignoto & incogitato, eadem immutatio contigerit. Quippe cum talium inexpertis fatendum sit, divini amoris ac bonitatis artes, quibus sibi dilectas animas extra ordinem complecti, aut sibi devincere consueverit, absconditas nobis & incomptas esse.

§. 3.

Opportuna in rem presentem animadversio.

Nequè quemquam hoc loco moveat, quod pleraq; istius generis, faminis obvenisse memorentur; sexui (ut ajunt) ea in parte nimis credulo, & cerebri sui phantasmatis atque illusionibus obnoxio.

Nara

Nam neque hic ego quæcunq; visa obtrudi velim, aut facile recipi, nisi quibus ipsa externorum signorum evidentia, aut aliunde perspecta personæ sanctitas, & cœlestis quædam ac divinitus indita sapientia, fidem merito conciliant: cum & alioqui divinus spiritus ubi vult spiret, ejusq; bonitas sua dona det cui voluerit. Et in alijs certè divinæ familiaritatis indicijs, quæ vel sensu tangi, aut manu etiam palpari possunt, puta inculptis cordi, aut corpori impressis, passionis Christi sacris stigmatibus, cum virum unicum fortassis habeamus, sed præ cæteris illustri ac singulari ratione ijs divinis notis insignitum, proferri possunt. ex altero sexu plusculæ, quas satis constet eâ favoris prærogativâ, amorive pignore, à sponso suo esse donatas. Sive hæc dicamus infirmitati sexûs indulgeri, ut istis veluti blanditijs teneantur, ne quâ levitate ad humanos sensus, & terrena oblectamenta defluant: sive Christum delectat specialiter, animarum illarum, ubi semel se totas ejus amori tradiderint, in eo cupidis ingenuisq; affectibus complectendo teneritas; aut illa magis puritas mentis, quâ liberæ curis exterioribus, etque actionum varietate (per quas dum etiam divinæ gloriæ studio, sanctorum virorum plerumq; vita distenditur, *necesse est*, inquit Leo Magnus, *de mundano pulvere etiam religiosâ corda sordescere;*) eòq; plurium leviorum nozarum immunes, uniq; intus intentæ sponso, habiliores suat ad intimam cum eo consuetudinem, & ad capessenda rariora quædam divini amoris pignora comparatioris: sive is denique cœlestis sponsus, dilectæ parentis honori studens, eo pacto amat maternum sexum augere atq; honestare: sive quæ alia subesse debet, incomperta nobis & magis recondita ratio. Nam ejusce rei præclaras quasdam rationes, quas nihil opus sit omnes referri, à B. Petro de Alcantara sibi datas, testatur S. Terefia in vita sua.

cap: 40.

Verumtamen hoc loco & iste mihi sexus admonendus est:

est; ne si quas donis ejusmodi, ab sponso suo extra ordinem affici, & tanquam palpari contigerit, in eo fortassis nimum se ament, sibiq; ipsa blandiri occipiant, quasi jam ceteris sanctiores sint, & solidæ virtutis vitæq; perfectæ ratione, Deo acceptiores.

Ut enim hic jam non exequar, quàm eximijs de cœlo prærogativis, divinis charismatis, stupendisq; ac prodigiosis operibus, melior, hoc est virilis sexus, præ illo molliore, cumlatus sit; neq; illud occinere insistant, quæ blandimentis ejusmodi & arcana quadam Sponsi cœlestis consuetudine dignantur, eas oportere, tum exinde in se submissiores existere, tum salutis suæ futuri exitus metuentiores, ne fortè, quod multis contigit, illusioni ac fraudi pateant, eaq; propter majori versentur in periculo, quàm si in negotio spiritus viâ planâ tutâq; graderentur: his inquam omis-
sis, memorare sufficit in præsentia; in his DEI donis, quantumvis rata & excelsa sint, veram animi sanctitatem non consistere, neq; ejus effectus aut indicia indubitata esse; cum, velut in principio Operis cum alijs observavimus, ad complexum (quem appellant) mysticum, aut intimam, atq; perfectam contemplationem, quæ utique pluris quàm externa illa benevolentia signa faciendâ est, quandoq; contingat vocari animas, nondum perfectas. Nimirum veræ vitæ sanctitas, amore puro, forti, robusto metienda atque æstimanda est; quo quia sæpe magis abundant viri illi sancti, qui magnis laboribus pro DEI gloria exerciti, quietem suam gustumve spiritualem, animarum salutem posthabent, parati fortassis etiam cum Paulo ac Moyse anathema esse à Christo pro fratribus; qui ejusmodi sunt, tametsi nonnullo aspergantur mundano pulvere, & illis careant divina familiaritatis argumentis, neq; insolitas quasdam & dulces (ut loquitur S. Bernardus) affectiunculas experiantur, erunt scilicet & sanctiores apud DEUM, & Christo ac-
*de nat. divi-
ni am. c. 4.*

Rr

cepti-

ceptiores existimandi. Quò illa pertinet præclara, atq; (ut fertur) Antonia Romanæ, notæ quondam sanctitatis viduæ, divinitus insinuata cogitatio.

Quemadmodum in Principum domibus catelli quidam sunt mollicelli ac delicati, qui teneritudinis ac lepidioris formæ gratiâ habentur præsertim in delicijs, & ad mensam herilem adhibiti, cibis præcipuis & delicatioribus nutriuntur; & rursus sunt acres molossi, villosâ horridâque specie, qui cum & ferinam dominicæ mensæ suggerant, & lupos ursosve conficiant, tamen ubi venatu fessi, cursuque ac fame propè confecti, lutovæ ac cæno oppleti, domum redierint, furfuracei panis frusto donati, rusticanam in aream, aut in antrum aliquod ablegantur: qui etsi hoc pacto videntur haberi neglectui, non ideo tamen Domino suo minus cari sint; quin, si ea instet necessitas, malit omni illâ catellorum turbâ carere, quàm horridum illum validumque molossum amittere. Eundem in modum præfatæ viduæ agebat Christus, ita referente nostro Nicolao Lancicio:

De arid. in orat. c. 5.

Se operarijs suis conversioni animarum deditis non prabere tot in oratione gustus & consolationes, uti dat quibusdam famini; & licet illos tanquam canes venaticos (qui capiendo urfos & apros, id est, peccatores convertendo, veniunt quandoq; pedibus luto infellis) non admittat ad oscula, sicut admittit parvulos catellos, pulchros & otiosos; tamen pluri facit illos Dominus, quàm istas mulierculas, quibus se magis in oratione extraordinaria communicat, per spirituales gustus, & veluti quidam complexus. Sic ibi.

A. 3. c. 69.

Et simile quiddam sese ex Christo cognovisse testatur S. Gertrudis. legenturq; eam in rem utiliter, quæ sapienter scribit Doctor Seraphicus parte 3. stimuli c. 8. & 9. Et S. Bernardus sermone 12. in Cantica sub finem.

§. 4.

Istius exercitationis ratio ac fructus precipuus.

Sed quidquid de his sit extraordinarijs, ac paucis omninò concessis Sponsi cœlestis muneribus ac privilegijs; enitendum nobis est, ut per voluntatum, desideriorum, morumq; similitudinem, spiritualem quandam cordis nostri cum corde JESU crucifixi copulationem atque unitatem assequamur. Nam cum in unoquoq; animali cor sit fons vitæ ac principium, fieri non potest, ut vivamus Crucifixi vitam, nisi cor habeamus Crucifixi. Atq; eò tendit ratio præsentis exercitij; quod tria potissimum à nobis requirere videtur.

Primum: ut per intimam cum Christo crucifixo familiaritatem, subeamus frequenter in latus ejus, & inde succedamus in cor, & ipsum non tam ferro militis (tametsi & illo transfixum fuisse dicendum est) quàm amoris telo convulneratum atque apertum. Hoc est: ut per crebram attentamq; plagarum ac dolorum Christi contemplationem, pervadamus tandem sensus ejus intimos, & illum præsertim penetremus amoris excessum, quo tam acerba, tamq; indigna, nostrâ causâ subire compulsus est.

Alterum: ut cum animis nostris considerantes attentius, illius divini cordis charitatis ardorem, studium immensum paternæ gloriæ, & inexplebilem, ejusdem gratiâ proq; salute nostra, quoscunque cruciatus ac mortes perpetendi cupiditatem; & cum ejus divinis affectibus, cordis nostri frigus, stuporem, vecordiam, atque ad omnia his contraria, quæ Salvator noster tam ardentem amavit atque amplexus est, proclivitatem componentes, erubescamus & confundamur animo, quòd tam dissimiles inveniamur Salvatore nostro, atq; à divinis illius sensibus tam longè etiam absumus: proindèq; omnes affectus & actus nostros, omnia

R. 2

opera

Instit: Spi-
rit. c. 9.
Spec: spirit:
c. 7.

opera, & exercitia nostra (ex Blosiano post S. Gertrudem monito) ipsi divino cordi Domini JESU emendanda ac perfectienda, cum magna animi devotione, commendemus.

Postremum: ut Salvatoris exemplo ac disciplina informati, incensiq; eum propius imitandi desiderio, per assiduum mortificationis studium, & perfectam voluntatis nostrae amorisq; proprii in rebus omnibus abnegationem, aspiremus sensim ad unitatem illam divini cordis. Hoc est, ut per omnia Christo crucifixo consentientes, eadem cum illo sapiamus atq; gustemus, in iisdem solatium nostrum, voluptatem, gaudium, gloriam, felicitatem consistere habeamus: atque in hunc modum veluti nobis ipsis mortui, non nostro sensu, sed Christi solius in nobis viventis corde, spiritu, impulsu agitemur. Ex quo denique fiat, ut juxta quod ait Apostolus: *Pax Christi exulet, & regnet in cordibus nostris; & mens nostra repleatur jubilo, cum absorpta fuerit in DEUM, & unum effecta cum Christo.*

Col. 3.

P. 1. sim. c.
18.

Sed delectat super his audire sensum ardentis illius Seraphini S. Bonaventurae; qui exultans in DEO suo crucifixo, eiq; se totum dedicans, & vestigia passionis ejus ubiq; sectari desiderans, hac deniq; ad JESUM suspiratione exponit affectus cordis sui, & vota sua desideriaq; concludit: *Omnia (inquit) abiciens, totus in te sitiens, nihil prater te sentiens, resolvar in te, & in te centraliter quiescam. Abscedat vanitas, accedat divinitas, transformet charitas, & fiam totus divinus. Aperiat cor meum, aperiantur vulnera, jungantur intima, & sim unum cum Christo. Amen.* Quod item faciunt quae ibi praemisera, ad eandem sui in ipsum Christum resolutionem anhelans: *Aperias cor meum, bone JESU, ad tua vulnera; & quantum me diligas recognoscam: ut sic ebrius tuo sanguine, totus in te resolvar amore. Intret dolor tuus in intima mea, & expellat omnem amorem meum alienum. Sim tecum crucifixus mundo; ut sim mortuus, & vita mea abscondi-*

ta sit solum tecum in DEO. De qua re nos plura in sequentibus, nominatim autem parte ultimâ, cum de plena hominis in JESUM crucifixum transformatione disputabimus.

Addo interim & illam huc pertinentem Joannis Lanspergij ad JESUM aspirationem: *Fac ut uniatur cor meum* Phar: dñs. am: l. 1. p. 5. *suavissimo cordi tuo, voluntas mea voluntati tuae, ut nunquam alia velim, nunquam aliter velle possim, quam tu vis, & tibi placeat. Et postea: Attrahere cor meum per preciosissimum vulnus lateris tui, ad amantissimum cordis tui arcanum, ut cor meum cum sanctissimo corde tuo, indissolubili dilectionis vinculo uniatum, atq; in te absorbeat, quatenus tu in me, & ego in te habitem. Sic ille.*

CAPVT XIV.

Quidquid agimus patimurve, Christi operibus aut doloribus conjungere, eaq; conjunctione consecratum aeterno Patri offerre.

§. I.

Istius Exercitationis usus ac fructus commendatur.

Exercitium hoc, quod superiori conjungimus, propter nonnullam affinitatem, quanquam usu facile, & leve videtur in speciem; tamen animæ Christo dilecto suo placere cupienti, & in ejus amore magis ac magis in dies crescere volenti, debet esse commendatissimum.

Primò: quia Scriptores Ascetici, dum præcepta tradunt vitæ spiritualis, in cæteris hanc artem commendant plurimum; ut nempe consuescat asceta, tam ea quæ agit, quam quæ patitur, Deo offerre in unione (ut ajunt) operum ac passionis Christi: ut videre est in plerisq; tum antiquis, tum recentioribus; & nominatim in Ludovico Blosio, qui

cum